

Γάμα.Μι.

Η κίνηση, είναι κίνηση τέταρτου του ρολογιού, από παρά τέταρτο αζούμε μέχρι ακριβώς, από οριζόντια αριστερά με τη μύτη παράλληλα στο πάτωμα, μέχρι την απόλυτη κάθετη στην κορυφή και έπειτα σιγά σιγά να χαμηλώνει ταξιδεύοντας μέσα στα φωτεινά σκαλοπάτια που εναλλάσσονταν με το απόλυτο σκοτάδι αργά αργά, αφήνοντάς τα να τον τυλίγουν, σα βαφή αφρικανών μάγων, βαφή από φως του ήλιου που έμπαινε, όπως τρέχει το νερό από τις σκάρες του υπνόμου και που δεν είχε αντίρρηση να περιγράψει και να αγκαλιάζει απαλά τις δικές του κινήσεις.

Έπειτα γύρισε πλάγια για να δει αυτό τον υπέροχο χορό της σκόνης που με άναρχες και τσιρκουλάνικες κινήσεις – κινήσεις χωρίς λόγο και σκοπό – δημιουργούσε την αίσθηση της σιωπής και της ηρεμίας μέσα στην αναστάτωση.

Φύσηξε τον καρπό από το τσιγάρο του και μαγεύτηκε από το κομματιαστό, τυχαίο ταξίδι του.

Που καταλήγει άραγε;

Γίνεται ίσως ένα ακόμα τμήμα των μικρο-οργανισμών που γλένταγαν μπρος στα μάτια του;

Σκέφτηκε ότι αν το φως δεν έμπαινε έτσι κομματιαστά από τις γρίλιες του παραθύρου του δεν θα είχε πάρει χαμπάρι τίποτα.

Πρώτα πρώτα έκλεινε τελείως το παντζούρι, έπειτα άνοιγε σιγά σιγά, μία μία γρίλια ελευθερωνόταν και άφηνε και από μια στενή δέσμη ηλίου να μπαίνει μέσα.

Σιγά σιγά ελευθέρωνε σχεδόν όλες τις γρίλιες και έπειτα πήγαινε στη γωνία και κοίταγε πόσο απόλυτα αλλά και αδιόρατα χωρίζονταν το φως από τη σκιά, πολλές φορές έφερνε την ίριδα του ματιού του στο σημείο όπου φωτιζόταν η μισή, αλλά δε μπορούσε να ξεχωρίσει τίποτα.

Του άρεσε να είναι παρατηρητής ενός κόσμου που ζούσε μαζί του, που αναστατώνονταν με την κίνηση του χεριού του, αλλά και με την εκπνοή του.

Lost Bodies, από το έν- θετο του δίσκου “Ζωή”.

Ενός κόσμου που του ήταν άγνωστος και που αδιαφορούσε για το αν τον παρατηρεί, αν θα κινούσε το χέρι του, αν θα έτρωγε, αν θα κοιμόταν, αν θα έφευγε.

Απλώς υπήρχε, αυτό ήταν όλο, κι αυτό του άρεσε.
Αισθανόταν ζεστά και οικεία.

Ήθελε να ενωθεί με αυτόν τον κόσμο, να διαλυθεί και αυτός εκεί μέσα, να γίνει ένα μόριο, να μην αισθάνεται, να μην πονάει, να συμμετέχει στο παράλογο παιχνίδι του σύμπαντος, με το απειροελάχιστο, με το τυχαίο, με την ουσία.

Να αφήσει τον αέρα να τον ταξιδέψει στις θ' λασσες, στα βουνά, σε σπίτια που να βρωμάνε κλεισούρα, σε νοσοκομεία, σε παραθεριστικά κέντρα, στην στρατόσφαι-

ρα, στους υπνόμους, και όλα αυτά να μην έχουν καμιά σημασία. Να μείνει στο ζεστό Ρεΐα της μύτης ενός τοκογλύφου, ενός αρχιμουσικού, μιας νοικοκυράς, ενός λογοτέχνη ή ενός φοροφυγά και να μην υπάρχει καμιά απολύτως διαφορά. Να συμμετέχει στον στρόβιλο που αφήνει ένας σκιέρ ή να ακουμπήσει και να κολλήσει στη λίνδα της λάντζας ενός μαγειριού.

Να μείνει για χρόνια κολλημένος στα τοιχώματα, σε ένα πιστολάκι για τα μαλλιά και να μην τον πάρει χαμπάρι ούτε ο μάστορας όταν θα το πάνε για επισκευή, μόνο έτσι από τύχη καθαρά, κάποια στιγμή να ξεκολλήσει και να εκτοξευτεί ξανά.